

„Anděle strážný srdce mého“

(2.10. - píseň k památce andělů strážných)

h: P.Chaloupský OP (*1964) 2006
t:sv.Terezie z Lisieux, 1897, úpr. 2006

(vstup)

1.An-dě-le stráž-ný srd-ce mé-ho, jenž zá-říš ja-ko něž-ný svit
před trů-nem Ot-ce ne-bes-ké-ho, kte-rý ti ká-že za mnou jít,
ty kvů-li mně jdeš tou-to ze-mí, jsi při-tel můj i bra-tr můj,
jenž ú - tě-chou i svě-tem je mi, jen zůs-taň, ved' a os-vě-cuj!

(před evangeliem)

2.Vedeš nás za ruku, vždyť vidíš, - jak ubozí a slabí jsme,
z cest něžně překážky nám sklídíš, - bychom nepadli na kámen.
Neustále nás sladce vede - k pohledu do nebe tvůj hlas
a čím jsme menší vedle tebe, - tím z tebe proudí větší jas.

(obětování)

3.Chci, pokud bude život ve mně, - pro spásu hříšných bratří žít.
Nechceš se, anděle mé země, - o zápal se mnou rozdělit?
Kéž svážeš nyní oběti mé - a chudobu mou kající
se svými dary líbeznými - a dáš je svaté Trojici.

(přijímání)

4.Ježíši, nelze popsat slovy - tvou tvář, jež hvězdou v tmách je mi,
ty víš, co srdce nevypraví: - Jsi moje nebe na zemi.
Svou láskou všechno kouzlo vnímám, - skryté v tvých očích plných slz.
Přes vlastní pláč se pousmívám, - vím, kolik strastí unesls.

5.Tobě buď království a sláva, - bohatství, jež má králů Král,
mně svatý Chléb, jenž život dává, - a kříž, jenž pokladem se stal.
S Hostií, s křížem, dlaň v tvé dlani - pokojně jdu, kam Ježíš chce,
a v světě jeho kralování - mě čeká radost bez konce.

(závěr)

6.Ty, jenž pronikáš prostorem - rychleji nežli slunce svít
a víš, kde jsou mí milovaní, - zalet' je často navštívit.
Osuš jim oči perutěmi, - o Ježíši, jim píseň pěj,
o bolesti, jež v slast se mění, - a jméno mé jim zašeptej.

„Anděle strážný srdce mého“

(2.10. - píseň k památce andělů strážných)

h: P.Chaloupský OP (*1964) 2006
t:sv.Terezie z Lisieux, 1897, úpr. 2006

(vstup)

1.An-dě-le stráž-ný srd-ce mé-ho, jenž zá-říš ja-ko něž-ný svit
před trů-nem Ot-ce ne-bes-ké-ho, kte-rý ti ká-že za mnou jít,
ty kvů-li mně jdeš tou-to ze-mí, jsi při-tel můj i bra-tr můj,
jenž ú - tě-chou i svě-tem je mi, jen zůs-taň, ved' a os-vě-cuj!

(před evangeliem)

2.Vedeš nás za ruku, vždyť vidíš, - jak ubozí a slabí jsme,
z cest něžně překážky nám sklídíš, - bychom nepadli na kámen.
Neustále nás sladce vede - k pohledu do nebe tvůj hlas
a čím jsme menší vedle tebe, - tím z tebe proudí větší jas.

(obětování)

3.Chci, pokud bude život ve mně, - pro spásu hříšných bratří žít.
Nechceš se, anděle mé země, - o zápal se mnou rozdělit?
Kéž svážeš nyní oběti mé - a chudobu mou kající
se svými dary líbeznými - a dáš je svaté Trojici.

(přijímání)

4.Ježíši, nelze popsat slovy - tvou tvář, jež hvězdou v tmách je mi,
ty víš, co srdce nevypraví: - Jsi moje nebe na zemi.
Svou láskou všechno kouzlo vnímám, - skryté v tvých očích plných slz.
Přes vlastní pláč se pousmívám, - vím, kolik strastí unesls.

5.Tobě buď království a sláva, - bohatství, jež má králů Král,
mně svatý Chléb, jenž život dává, - a kříž, jenž pokladem se stal.
S Hostií, s křížem, dlaň v tvé dlani - pokojně jdu, kam Ježíš chce,
a v světě jeho kralování - mě čeká radost bez konce.

(závěr)

6.Ty, jenž pronikáš prostorem - rychleji nežli slunce svít
a víš, kde jsou mí milovaní, - zalet' je často navštívit.
Osuš jim oči perutěmi, - o Ježíši, jim píseň pěj,
o bolesti, jež v slast se mění, - a jméno mé jim zašeptej.

